

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/70/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118210651
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4118210651.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: L. P., nar. XX. XX. XXXX, K. XXX/X, zast. JUDr. Petrom Harakálym, advokátom, so sídlom Mlynská 28, Košice, IČO: 00 620 157, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Danuše Tichá, s. r. o., Nám. M. Benku 6, Bratislava, IČO: 52 058 310, o náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu bolestného a liečebných nákladov, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 19. januára 2022 č. k. 19C/89/2018-441 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) p o t
v r d z u j e .

V napadnutom zamietajúcom výroku titulom nároku na bolestné napadnutý rozsudok m e n í tak,
že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom bolestného sumu 2 562,72 eura s úrokom z omeškania
vo výške 5% ročne od 29. 08. 2018 do zaplataenia a vo zvyšnom zamietajúcom výroku ohľadom
tohto nároku rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

V napadnutom zamietajúcom výroku titulom nároku na liečebné náklady napadnutý rozsudok m e n í
tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom liečebných nákladov sumu 90,09 eura s úrokom z
omeškania vo výške 5% ročne od 29. 08. 2018 do zaplataenia a vo zvyšnom zamietajúcom výroku
ohľadom tohto nároku rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania ohľadom nároku na bolestné v
plnom rozsahu.

Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania ohľadom nároku na liečebné
náklady v rozsahu 67,94%.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť
žalobcovi z titulu bolestného sumu 2 562,52 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2
562,52 eura od 29. 08. 2018 do zaplataenia, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 50,10 eura, liečebné
náklady v sume 145,97 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 145,97 eura od 28. 09. 2018
do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu
zamietol (II.) a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom
prvej inštancie, ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu v rozsahu 4,72%, o výške
ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (III.). Rozhodnutie odôvodnil

ustanoveniami § 415, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 442 ods. 1, 3, § 441, § 444, § 449 ods. 3, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 8 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 4 ods. 1, § 15 ods. 1, § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 ods. 1, § 5 ods. 1, 2, 4, § 8 ods. 4, § 9 ods. 1, 8 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní a § 1 opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 03240-OL-2017 zo 17. mája 2017 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2017 a uviedol, že súd spor rozhodol rozsudkom č. k. 19C/89/2018-209 zo dňa 23. 07. 2020, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 2 562,52 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 562,52 eura od 29. 05. 2018 do zaplatenia, liečebné náklady v sume 145,97 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 145,97 eura od 04. 07. 2018 do zaplatenia, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 50,10 eura (I. výrok), konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 912,- eur zastavil (II. výrok), vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (III. výrok) a nárok na náhradu trov konania priznal žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 4,72%, s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (IV. výrok). Voči rozsudku podali odvolanie obidve sporové strany. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 9Co/11/2021-332 zo dňa 24. 06. 2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.), v napadnutom zamietajúcom výroku (III.) a vo výroku o trovách konania (IV.) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie bolo, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s obidvoma žalovaným uvádzanými dôvodmi zníženia náhrady poistného plnenia, ako aj nevykonanie navrhnutých dôkazov. Za nepreskúmateľný považoval odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznania úrokov z omeškania, pretože súd prvej inštancie neuviedol, z akého dôvodu žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po oznámení žalovaného o poskytnutí jednotlivých plnení. Vo vzťahu k požadovaným úrokom z omeškania odvolací súd v zrušujúcom uznesení poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27. 05. 2020, ako aj na rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/212/2017 a sp. zn. 3Cdo/145/2017 a súdu prvej inštancie uložil v ďalšom konaní svoje rozhodnutie aj v časti úrokov z omeškania riadne odôvodniť a aplikovať naň ustanovenia § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z. z. Po vrátení spisu odvolacím súdom súd prvej inštancie spor opäť prejednal na pojednávaní a z vykonaného dokazovania zistil, že následkom dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 14. 06. 2017 o 22.20 hod. v katastri obce K., na účelovej komunikácii v smere od obce K. na obec J. C. utrpel žalobca rozsiahle zranenia. Dopravnú nehodu zaviniel T. J., ktorý viedol motorové vozidlo zn. Fiat Marea, EČV: B ktorý neprispôobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, následkom čoho pri vyhýbaní sa nerovnosti na vozovke dostal šmyk, pri ktorom narazil do motocykla Honda s EČV: B a následne do svahu. Žalobca ako spolujazdec utrpel pomliaždenie miechy vo výške dvanásteho hrudného stavca prakticky s jej úplným poškodením, kompresívnu zlomeninu tela dvanásteho hrudného stavca s jeho roztrieštením. Vodič T. J. bol za spáchanie premetného skutku právne kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. h) Trestného zákona v súbehu s jednočinným prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/60/2018 zo dňa 12. 06. 2018. Z lekárskeho posudku o bolestnom zo dňa 20. 12. 2017 vypracovaného MUDr. Jozefom Hudecom, PhD. mal súd preukázané ohodnotenie bolestného žalobcu za úraz spolu 702,50 bodmi. Lekársky posudok zahŕňal ohodnotenie položiek: pol. 106f - 120 bodov, pol. 107a - 100 bodov, pol. 107b - 262,50 bodov (175 bodov zvýšených o 50 %, t. j. 175 + 87,50 = 262,50 bodov), pol. 162 - 15 bodov, pol. 229 - 170 bodov a pol. 239 - 35 bodov. Žalobca si listom zo dňa 27. 02. 2018 uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví, pričom titulom bolestného žiadal žalovaného o priznanie sumy vo výške 12 814,- eur, vychádzajúc z lekárskeho posudku o bolestnom zo dňa 20. 12. 2017 na 702,50 bodov, hodnoty 1 bodu vo výške 18,24 eura (702,50 x 18,24 eura = 12 814,60; suma po zaokrúhlení predstavuje 12 814,- eur). Zároveň sa voči žalovanému domáhal úhrady liečebných nákladov vo výške 48,54 eura. Predmetný list bol žalovanému doručený dňa 02. 03. 2018, čo vyplýva z predloženej doručky. Ďalším listom zo dňa 08. 06. 2018 žalobca vyzval žalovaného na úhradu nákladov vynaložených žalobcom na zdravotné pomôcky a lieky v celkovej výške 401,92 eura. Z doručky predloženej žalobcom vyplýva prevzatie tejto výzvy žalovaným dňa 11. 06. 2018. Žalovaný do podania žaloby uhradil žalobcovi titulom bolestného sumu vo výške 5 495,- eur, akceptujúc náhradu bolestného za 602,50 bodov a zohľadniac

spoluvinu žalobcu na škodu, ktorá mu vznikla v rozsahu 50% (602,50 bodov x 18,24 eura = 10 990,- eur; 50% zo sumy 10 990,- eur = 5 495,- eur). Žalovaný neuznal položku 107a, t. j. zlomenina stavca Th11 kompresívna so znížením prednej časti do 1/3 ohodnotená na 100 bodov. Titulom náhrady liečených nákladov žalovaný pred podaním žaloby plnil žalobcovi sumu vo výške 169,35 eura. V súlade s ust. § 441 Občianskeho zákonníka si rovnako uplatnil spoluvinu 50% za nepripútanie žalobcu bezpečnostným pásom. V popise položiek tohto plnenia je uvedené, že išlo o preplatenie nákladov na lieky a zdravotnícke pomôcky spolu v sume 290,15 eura a PPD zo dňa 20. 12. 2017 v sume 48,54 eura, čo spolu predstavuje sumu 338,69 eura. Po zohľadnení spoluviny je plnenie žalobcu 169,35 eura (50% z 338,69 eura). Z relácie dopravnej polície Policajného zboru o priebehu dopravnej nehody, ktorá sa stala dňa 14. 06. 2017, popísanej v dokumente na č. I. 75 určenom pre poisťovne, je zhrnutý popis nehody, k čomu je uvedený opis miesta nehody, druh komunikácie, ďalej sú v ňom informácie o subjektoch nehody, vykonané procesné úkony. Pri subjekte žalobcu je uvedené, že bol priamym účastníkom nehody ako spolujazdec, ktorý utrpel zranenia v rozsahu ťažkej ujmy na zdraví, tiež je tu uvedené, že nebol pripútaný bezpečnostnými pásmi. Z odborného vyjadrenia č. 102/2018 Inštitútu forenzných medicínskych expertíz, ktorým táto znalecká organizácia ohodnotila návrh bodového ohodnotenia bolestného vyčísleného v lekárskom posudku MUDr. Jozefa Hudeca PhD. zo dňa 20. 12. 2017 je uvedené, že lekársky posudok hodnotia ako čiastočne preukázaný, pričom je možné potvrdiť položky č. 106f počtom bodov 120, č. 107b počtom bodov 262,50, č. 162 počtom bodov 15, č. 229 počtom bodov 170 a č. 239 počtom bodov 35. K položke 107a je tu uvedené, že toto poranenie nebolo v dostupnej zdravotnej dokumentácii objektívne, exaktne a jednoznačne dokázané, uplatnenú položku nie je možné jednoznačne potvrdiť. Poškodenému žalobcovi prináleží bodové ohodnotenie v rozsahu 602,50 bodov. K hodnoteniu položky 107a zlomenina tela stavca Th11 so znížením prednej časti do 1/3 sa dňa 14. 05. 2019 vyjadril MUDr. Jozef Hudec, PhD., ktorý na hodnotení tejto položky trvá. Žalobca pri dopravnej nehode utrpel okrem trieštivej zlomeniny tela stavca Th12, ktorá bola zdokumentovaná v jeho zdravotnej dokumentácii aj kompresívnu zlomeninu tela stavca Th 11, ktorá bola prvotne pravdepodobne prehliadnutá. Ako dôkaz predložil kópiu Rtg snímku chrbtice zo dňa 11. 10. 2017, ktorú osobne popísal a toto je zachytené i v prepúšťacej správe z liečby z NRC Kováčová. Ošetrojúci lekár uvedené medzi diagnózami neuviedol. MUDr. Jozef Hudec, PhD. vo vyjadrení zo dňa 06. 09. 2019 zotrval na hodnotení bolestného žalobcu aj za spornú položku 107a. Uviedol, že počas hospitalizácie žalobcu v NRC Kováčová bolo dňa 11. 10. 2017 vykonané Rtg vyšetrenie chrbtice žalobcu, pri ktorom MUDr. Jozef Hudec, PhD. konštatoval kompresívne zníženie tela stavca Th11 so znížením o 1/4. Zlomenina stavca s prvotným minimálnym poškodením jeho štruktúry nemusí byť pri prvom Rtg vyšetrení zistená, môže sa prejavíť neskôr pri opätovnej vertikalizácii pacienta následnou kompresiou tela stavca, čo pravdepodobne bolo aj u žalobcu. Z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 04. 10. 2019 súd zistil, že žalovaný poskytol žalobcovi plnenie vo výške 912,- eur ako bolestné za ohodnotenie položky č. 107a. Táto položka bola ohodnotená počtom bodov 100, čo pri hodnote 1 bodu 18,24 eura predstavuje plnenie v rozsahu 1 824,- eur. Žalobca žalovanému plnil polovicu z uvedenej sumy, t. j. 912,- eur (50% z 1 824,- eur).

1.2. Na základe zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia sporu v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný. V súdnej veci nebolo sporným, že dňa 14. 06. 2017 došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil T. J., pri ktorej bol žalobca vážne zranený. Zodpovednosť T. J. za zavinenie dopravnej nehody bola v konaní preukázaná z právoplatného trestného rozkazu tunajšieho súdu, ktorým bol T. J. za spáchanie skutku kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví právoplatne odsúdený. V konaní tiež nebolo sporným, že v čase dopravnej nehody bola zodpovednosť za škodu spôsobenú pri prevádzke motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, poistená u žalovaného a žalobcovi tak vznikol voči žalovanému s poukazom na § 4 ods. 1, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. nárok na náhradu škody. Žalovaný v priebehu konania svoju pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore nenamietal, časť žalobcom požadovaného nároku na náhradu škody žalobcovi aj uhradil, a to ešte pred podaním žaloby a k čiastočnému plneniu zo strany žalovaného došlo aj po podaní žaloby. Žalobca si nárok na bolestné vyčísľil s poukazom na lekársky posudok MUDr. Jozefa Hudeca, PhD. zo dňa 20. 12. 2017, ktorý bolesti žalobcu ohodnotil spolu 702,50 bodmi (položka č. 106f počtom bodov 120, položka č. 107a počtom bodov 100, položka č. 107b počtom bodov 262,50, položka č. 162 počtom bodov 15, položka č. 229 počtom bodov 170 a položka č. 239 počtom bodov 35). Žalovaný síce na začiatku konania položku č. 107a - zlomenina tela stavca Th11 namietal, napokon v priebehu konania žalobcovi plnil i za túto položku. Ohodnotenie bolestného 702,50 bodmi považoval súd za preukázané a nesporné. V konaní bola ustálená i hodnota jedného bodu sumou 18,24 eura, s čím sa stotožnili obidve strany sporu. Celkový nárok žalobcu na bolestné tak možno po zaokrúhlení vyčísliť sumou 12 814,- eur (702,50 x 18,24 eura = 12 813,60 eura). V konaní

ďalej nebolo sporným, že žalovaný titulom odškodnenia bolestí žalobcovi poskytol plnenie v sume spolu 6 407,- eur (sumu 5 495,- eur mu uhradil pred podaním žaloby a sumu 912,- eur mu poukázal po začatí konania) s tým, že podľa § 441 Občianskeho zákonníka uplatnil spoluvinu žalobcu a jeho nárok krátil o 50%. Spor medzi stranami bol v otázke posúdenia spoluzavinenia žalobcu v tom zmysle, či je žalobca, vzhľadom na toto spoluzavinenie, povinný znášať škodu, ktorá mu vznikla čiastočne aj sám, a teda žalovaný nie je povinný zaplatiť mu bolestné v celom vyčíslenom rozsahu 12 814,- eur. Žalovaný žiadal spoluzavinenie žalobcu zohľadniť, vzhľadom na dve podstatné skutočnosti, a to, že žalobca nebol počas jazdy autom pripútaný bezpečnostným pásom, a tiež vzhľadom na skutočnosť, že žalobca si sadol do vozidla, ktoré viedol vodič, ktorý nemal vodičský preukaz. V konaní nebolo sporným, že žalobca sa počas jazdy bezpečnostným pásom nepripútal. Toto potvrdil samotný žalobca, keď uviedol, že síce mal snahu sa pripútať, avšak pás sa mu zasekol a nevedel ho vytiahnuť. Napriek uvedenému však žalobca z vozidla nevystúpil a v jazde pokračoval. Aj za akceptovania uvedeného tvrdenia o zaseknutí sa bezpečnostného pásu súd zdôraznil, že žalobca mal možnosť slobodne sa rozhodnúť, či jazdu za situácie, že sa pripútať nevie, absolvuje alebo nie. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca napriek tomu, že sa pripútať nevedel, v jazde ďalej pokračoval. Uvedené konanie nie je možné pričítať na ľarchu nikomu inému ako samotnému žalobcovi a podľa názoru súdu nie je na mieste ani námietka o poukazovaní na zlý technický stav vozidla. Ako už súd skonštatoval v prvom zrušenom rozsudku, mal z odborného vyjadrenia Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s. r. o. č. 347/2019, ako aj z výsluchu znalca MUDr. Norberta Moravanského PhD. na pojednávaní dňa 29. 06. 2020 preukázanú príčinnú súvislosť medzi nepripútaním sa žalobcu a vznikom škody na jeho zdraví. Napriek skutočnosti, že nebolo možné celkom presne zachytiť a zrekonštruovať priebeh nehodového deja, teda nebolo možné celkom presne popísať, akým spôsobom telo žalobcu reagovalo na otáčanie vozidla a vo vozidle sa pohybovalo, znalec celkom jednoznačne skonštatoval, že práve použitie bezpečnostných pásov by mohlo v prejednávanej príhode žalobcovi výrazne pomôcť eliminovať poškodenia, ktoré žalobca utrpel. S takýmto právnym posúdením sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd (bod 24. uznesenia zo dňa 24. 06. 2021). Žalovaný žiadal pri posudzovaní miery spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody zohľadniť, že žalobca nastúpil do motorového vozidla k osobe, o ktorej vedel, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia. Pokiaľ ide o ďalšiu namietanú skutočnosť, ktorú mal súd podľa žalovaného pri určení miery spoluzavinenia samotného žalobcu na vzniku škody zohľadniť, a to vedomosť žalobcu o tom, že vodič T. J. nemal v čase dopravnej nehody vodičský preukaz, túto skutočnosť súd, vzhľadom na protichodné výpovede žalobcu na jednej strane a svedkov T. J. a T. J. na strane druhej, hodnoverne preukázanú nemal. Z výsluchu žalobcu a svedkov T. a T. J. bolo preukázané, že žalobca a T. J. boli v čase pred dopravnou nehodou blízкими priateľmi a stretávali sa dennodenne. Len z tejto skutočnosti však nie je možné bezpečne vyvodiť, či žalobca o tom, že T. J. nespravil skúšky potrebné k získaniu vodičského oprávnenia, vedel alebo nie. K uvedenému súd dodal, že aj v prípade preukázania pozitívnej vedomosti žalobcu o tom, že vodič T. J. nemal v čase jazdy so žalobcom vodičské oprávnenie, by to na vznik škody na zdraví žalobcu nemalo nijaký vplyv. V danom prípade podľa názoru súdu totiž absentuje príčinná súvislosť medzi vznikom poškodení na zdraví žalobcu a jeho vedomosťou o tom, či vodič mal, resp. nemal vodičské oprávnenie. Z vykonaného dokazovania totiž mal súd preukázané, že prvoradou a podstatnou príčinou vzniku škody na zdraví žalobcu bolo protiprávne konanie vodiča T. J., ktorý neprispôbil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, následkom čoho dostal šmyk a došlo k nárazu. Ku vzniku škody na zdraví žalobcu prispelo i to, že žalobca nebol počas jazdy pripútaný bezpečnostným pásom, pričom práve táto skutočnosť mala podstatný vplyv na rozsah jeho zranení. Skutočnosť, či vodič T. J. v čase dopravnej nehody mal, resp. nemal vodičské oprávnenie, nemala podľa názoru súdu na vznik zranení žalobcu nijaký vplyv. V praxi nie je výnimočné, že dopravnú nehodu spôsobí i osoba, ktorá vodičské oprávnenie má. Spájať preto následky dopravnej nehody, teda poškodenie zdravia žalobcu s jeho vedomosťou o tom, či T. J. bol, resp. nebol držiteľom vodičského oprávnenia preto podľa názoru súdu nie je opodstatnené. V súdnej veci preto súd zohľadnil len spoluzavinenie žalobcu na vzniku spôsobenej škody za nepripútanie sa bezpečnostným pásom, a toto voľnou úvahou určil v rozsahu 30%. Zohľadnenie spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody v danom rozsahu považoval súd za primerané nielen vzhľadom na skutkové okolnosti prejednávanej veci, ale tiež s poukazom na rozhodnutia iných súdov v porovnateľných prípadoch (napr. rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/153/2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/164/2019).

1.3. V konaní nebolo sporným, že žalobcovi by v prípade nezohľadnenia jeho zavinenia na vzniku škody na jeho zdraví vznikol nárok na bolestné vo výške 12 813,60 eura (702,50 x 18,24 eura = 12 813,60 eura). Po zohľadnení zavinenia žalobcu v rozsahu 30% predstavuje jeho nárok sumu 8 969,52 eura. V konaní bolo preukázané, že žalovaný poskytol žalobcovi plnenie v sume 6 407,-

eur. K úhrade tak zostala suma vo výške 2 562,52 eura, na zaplataenie ktorej súd žalovaného týmto rozsudkom zaviazal. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na úhradu liečebných nákladov, tieto si žalobca vyčíslil v sume spolu 450,46 eura. Jednalo sa o celkom 34 položiek (pokladničných dokladov - č. I. 52 - 63 súdneho spisu). Žalovaný časť nároku žalobcu definovaného pod položkami č. 1 - 4, 6, 10, 23, 29 - 33 špecifikácie v žalobe, ako aj na č. I. 53 spisu akceptoval a akceptoval tiež náklady podľa dokladu z 20. 12. 2017 (č. I. 52 spisu), čo spolu predstavovalo sumu vo výške spolu 338,69 eura. Za tieto vyčíslené náklady poskytol žalovaný žalobcovi plnenie znížené o 50%, teda vo výške 169,35 eura, ktoré plnenie z rovnakých dôvodov ako v prípade nároku na bolestné, znížil o 50%. Žalovaný nepriznanie náhrady za ďalšie žalobcom vyčíslené položky odôvodňoval nepredložením potrebných podkladov. Tento argument súd považoval za nedôvodný a žalovaným dostatočne nevysvetlený. Žalovaný na jednej strane tvrdil, že žalobca mu nedoručil potrebnú zdravotnú dokumentáciu pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na preplatenie liekov a zdravotníckych pomôcok, na druhej strane, žalovaný rovnaké položky (napr. sterilux es, omnifix elastic, močový sáčok, inadine, fragmin, pyridoxin, thiamin, tena bed, helacid, actiferin) v iných prípadoch žalobcovi uznal a čiastočne preplatil. Súd v tejto súvislosti poukázal tiež na skutočnosť, že dôvodnosť nároku žalobcu na preplatenie inkontinenčných pomôcok vyplýva už z lekárskejších správ, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Námiety žalovaného vo vzťahu k nároku žalobcu na úhradu liečebných nákladov preto súd vyhodnotil ako nedostatočne odôvodnené. Žalobca v konaní preukázal, že v súvislosti s dopravnou nehodou mu vznikli liečebné náklady vo výške 450,46 eura. Akceptujúc spoluvinu žalobcu na spôsobení dopravnej nehody v rozsahu 30% má žalobca nárok na úhradu liečených nákladov vo výške 315,32 eura. Z tejto sumy žalovaný uhradil 169,35 eura, k úhrade zostáva suma 145,97 eura, v ktorej časti súd žalobe vyhovel. V prevyšujúcej časti považoval súd žalobu za nedôvodnú, a preto ju zamietol.

1.4. Súd sa ďalej zaoberal nárokom žalobcu na zaplataenie úrokov z omeškania z požadovanej sumy náhrady škody, oboznámil sa s rozhodnutiami, na ktoré v zrušujúcom uznesení poukázal odvolací súd, ako aj s právnymi závermi Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14. 10. 2021. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/212/2012, ako aj 3Cdo/145/2017 by mal poškodený právo na úrok z omeškania v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. iba z dôvodu nesplnenia nepeňažnej povinnosti spojenej s prešetrovaním poisťovnej udalosti v zmysle § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) predmetného zákona. Uvedené závery Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/212/2012 zo dňa 26. 02. 2019 boli predmetom ústavnej sťažnosti a Ústavný súd SR v náleze č. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14. 10. 2021 predmetný rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože s takýmto výkladom sa nestotožnil. Ústavný súd SR v náleze č. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14. 10. 2021 poukázal na osobitosť právneho vzťahu medzi poškodeným a žalovanou poisťovňou, čo sa prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 až 8 zákona č. 381/2001 Z. z. Poisťovňa má vo vzťahu k sťažovateľovi ako poškodenému osobitné, nie typické súkromnoprávne postavenie, čo žalovanej poisťovni dôvodne, vzhľadom na povahu právneho vzťahu, umožňuje to, aby pred vyplatením dôvodného nároku poškodeného, žiadala jeho preukázanie a mala primeranú dobu na jeho prešetrovanie. Tieto ustanovenia však podľa názoru ústavného súdu nemôžu viesť k takému výkladu, ktorý by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodne a mimosúdne kvalifikovaným spôsobom uplatnenej istiny. Ústavný súd rozlišoval medzi prípadmi, kedy si poškodený uplatní nárok na náhradu škody vo vzťahu k poisťovni prevádzateľovi a situáciami, kedy si tento nárok uplatní priamo voči poisťovni, zaoberal sa i prípadom, kedy si poškodený uplatní nárok voči poisťovni prevádzateľovi a tento to oznámi poisťovni. Vo veci prejednávannej pred ústavným súdom bola poisťovňa poškodeným priamo žalovaná (čo je situácia totožná v tomto prejednávanom spore). K rovnakému záveru o nároku sťažovateľky na úroky z omeškania v prípade, ak si voči poisťovni uplatnila nárok na náhradu škody z povinného zmluvného poistenia dospel Ústavný súd SR aj v ďalšom náleze sp. zn. III. ÚS 215/2020 zo dňa 28. 10. 2021. Aplikujúc závery ústavného súdu v citovanom náleze na prejednávaný spor je podľa názoru súdu dôvodné žalobcovi úroky z omeškania z priznanej sumy náhrady bolestného a liečebných nákladov priznať. Žalobca si nárok na úroky z omeškania uplatnil v sadzbe vo výške 5% ročne, čo je v súlade s ust. § 517 Občianskeho zákonníka a nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z právnych záverov ústavného súdu v nadväznosti na ust. § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z. z., v zmysle ktorých poisťovňa nemá nárok na úrok z omeškania za obdobie troch mesiacov na šetrenie poisťovnej udalosti a 15 dní na výplatu, má žalobca nárok na úroky z omeškania, ak mu poisťovňa neposkytla požadované plnenie ani po uplynutí uvedených lehôt. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na bolestné, tento si žalobca uplatnil voči žalovanému listom zo dňa 27. 02. 2018. Žalovaný ukončil šetrenie poisťovnej udalosti dňa 28. 05. 2018 a žalobcovi oznámil rozsah poisťovného plnenia a čiastočne jeho nárok aj uspokojil. Pretože žalovaný nárok žalobcu neuspokojil

v celom rozsahu, dostal sa do omeškania a je povinný zaplatiť žalobcovi i úroky z omeškania. V nadväznosti na ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. a výklad prezentovaný ústavným súdom žalobcovi patria úroky z omeškania, počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí 15-dňovej lehoty na výplatu nároku, a to z priznanej sumy náhrady bolestného. Žalobca si nárok na úroky z omeškania uplatnil od 29. 08. 2018, čo súd akceptoval, pretože v tomto čase sa už žalovaný nachádzal v omeškaní s plnením peňažnej povinnosti voči žalobcovi a nárok na úroky z omeškania žalobcovi priznal z priznanej sumy bolestného vo výške 2 562,52 eura počnúc dňom 29. 08. 2018 do zaplataenia. Žalobcovi patria i úroky z omeškania zo sumy náhrady bolestného vo výške 912,- eur za spornú položku č. 107a - zlomenina tela stavca Th11, ktorú žalovaný žalobcovi plnil po podaní žaloby za obdobie od 29. 08. 2018 do 04. 10. 2019. Tieto si žalobca správne vyčíslil v sume 50,10 eura, čo súd žalobcovi tiež priznal. Nárok na úhradu liečebných nákladov si žalobca voči žalovanému uplatnil listami zo dňa 27. 02. 2018 a 08. 06. 2018. Žalovaný žalobcovi dňa 06. 07. 2018 oznámil, že dňa 02. 07. 2018 ukončil šetrenie poisťnej udalosti a žalobcovi čiastočne plnil v rozsahu 169,35 eura, zostávajúcu časť nároku žalobcu neuznal. Do omeškania s úhradou liečebných nákladov sa žalovaný dostal uplynutím 3 mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu náhrady po uplatnení nároku žalobcom. Vzhľadom k tomu, že žalovaný si list žalobcu zo dňa 08. 06. 2018, v ktorom bol naposledy vyzvaný na úhradu liečebných nákladov, prevzal dňa 11. 06. 2018, do omeškania sa dostal deň nasledujúci po uplynutí lehoty 3 mesiace + 15 dní, počítajúc od 12. 06. 2018, t. j. dňom 28. 09. 2018, a počnúc uvedeným dňom mu súd priznal i nárok na zaplataenie úrokov z omeškania. Nárok žalobcu na ďalšie úroky z omeškania súd ako nedôvodný zamietol.

1.5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 257 CSP a uviedol, že sa domáhal voči žalovanému zaplataenia sumy vo výške spolu 7 600,11 eura, a to sumy vo výške 7 319 titulom bolestného a sumy vo výške 281,11 titulom náhrady liečebných nákladov. Súd považoval žalobu za dôvodnú v časti nároku na zaplataenie bolestného vo výške 2 562,52 eura a liečebných nákladov vo výške 145,97 eura, t. j. spolu v sume 2 708,49 eura, v ktorej časti vznikol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania žalobcovi, pretože bol úspešný. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania i v časti o zaplataenie bolestného v sume 912,- eur, v ktorej súd konanie zastavil. Konanie bolo zastavené s poukazom na späťvzatie žaloby v tejto časti, keď žalovaný po podaní žaloby uznal nárok žalobcu na bodové ohodnotenie položky č. 107f a čiastočne mu za túto položku poskytol plnenie. Možno konštatovať, že žaloba bola v tejto časti podaná dôvodne, zavinenie zastavenia konania možno pričítať žalovanému, nárok na náhradu trov konania v tejto časti preto patrí žalobcovi. Zhrnúc uvedené, vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov konania v časti konania o zaplataenie sumy vo výške 3 620,49 eura (47,64%). Žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v časti konania, v ktorej súd žalobu zamietol, t. j. v časti konania o zaplataenie sumy vo výške 3 979,62 eura (3 844,48 eura zamietnutý nárok na zaplataenie bolestného + 134,14 eura zamietnutý nárok na zaplataenie liečebných nákladov), čo možno percentuálne vyjadriť rozsahom 52,36%. Celkovo možno konštatovať vznik nároku na náhradu trov konania na strane žalovaného, a to v rozsahu 4,72% (52,36% - 47,64% = 4,72%). Súd záverom uviedol, že sa zaoberal aj existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalobcu, takéto dôvody však nezistil. V danom prípade konečná výška plnenia závisela od voľnej úvahy súdu ohľadom posúdenia spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody. Toto spoluzavinenie súd po vykonaní dokazovania zohľadnil v rozsahu 30%. Pri posudzovaní nároku strán na náhradu trov konania však súd dospel k záveru, že žalobca nesie procesnú zodpovednosť za výsledok sporu, keď podanou žalobou žiadal priznať mu náhradu rovnajúcu 100% vyčíslenia bolestného a liečebných nákladov bez toho, aby akokoľvek sám zohľadnil, že na vzniku škody sa svojim nezodpovedným počínaním sám podieľal. Pokiaľ by žalobca pristúpil k posúdeniu svojho konania kritickejšie, nemusel mať voči žalobcovi nereálne požiadavky, ktoré v konečnom dôsledku prispeli ku vzniku súdneho sporu, a tým aj trov strán. Vzhľadom na uvedené, súd považoval za spravodlivé vyhodnotiť nárok strán na náhradu trov konania striktnie v súlade s citovanými ustanoveniami § 255 a § 256 CSP a zohľadniť úspech, resp. neúspech strán sporu, ako aj zavinenie žalovaného na zastavení konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalobca v druhom a treťom výroku a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu za bolesť ešte v sume 3 844,48 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 29. 08. 2018 do zaplataenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu liečebných nákladov ešte v sume 135,14 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 28. 09. 2018 do zaplataenia, to všetko do troch dní od

právoplatností rozsudku. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100%. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že aplikácia ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy len v prípade, ak konanie poškodeného, ktorým prispel ku vzniku škody alebo k zväčšeniu jej rozsahu, má povahu protiprávneho konania a je príčinou vzniku škody alebo jej zväčšenia. Protiprávne konanie poškodeného a príčinná súvislosť tohto protiprávneho konania so vznikom škody musia byť bezpečne preukázané, pričom dôkazné bremeno leží na osobe zodpovednej za škodu. Nevyhnutným predpokladom možného spoluzavinenia poškodeného na vzniku škody je, aby prípadné porušenie právnej povinnosti zo strany žalobcu bolo v príčinnej súvislosti so samotným vznikom škody, resp. zväčšením jej rozsahu, pričom táto skutočnosť musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. V danom prípade nie je sporné, že žalobca nemal v čase dopravnej nehody zapnutý bezpečnostný pás, ktorý si nevedel zapnúť, pretože sa zasekával. Je vecou právneho zhodnotenia, či sa žalobca za týchto okolností dopustil porušenia právnej povinnosti, alebo nie. Okresný súd síce uviedol, že žalobca mal možnosť za tejto okolnosti vystúpiť z vozidla a nevykonať jazdu s nezapnutým bezpečnostným pásom. Okresný súd však neprihliadol na to, že žalobca mal v čase dopravnej nehody 18 rokov a nebol držiteľom vodičského oprávnenia. Aj keď mal všeobecnú vedomosť o povinnosti zapnúť si pri jazde v motorovom vozidle bezpečnostný pás, nemal predchádzajúce životné skúsenosti so situáciou, keď sa vo vozidle bezpečnostný pás nedá zapnúť a ako sa za danej situácie zachovať. Ak sa teda žalobca dopustil porušenia prevenčnej povinnosti, keď za týchto okolností nevystúpil z motorového vozidla, je možné uvažovať maximálne o porušení právnej formy v nedbanlivostnej forme zavinenia, čo podstatne znižuje vinu žalobcu. Samotné porušenie právnej povinnosti však pre vznik zodpovednosti za škodu, a teda ani pre možné zohľadnenie spoluzavinenia poškodenej osoby nepostačuje. Podstatné je v tomto smere aj to, či porušenie právnej povinnosti je vo vzťahu príčinnej súvislosti s následným vznikom škody, resp. zväčšením jej rozsahu. Nestačí však len vzťah pravdepodobnej príčinnej súvislosti, ale príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti zo strany poškodeného a následným vznikom škody musí byť bezpečne preukázaná. V prípade žalobcu takáto príčinná súvislosť bezpečne preukázaná v konaní nebola. Okresný súd považoval príčinnú súvislosť za preukázanú na základe Odborného vyjadrenia č. 347/2019 spoločnosti forensic.sk Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s. r. o., ako aj z výsluchu zástupcu tejto znaleckej organizácie MUDr. Norberta Moravanského, PhD., na pojednávaní dňa 29. 06. 2020. Podľa okresného súdu znalec celkom jednoznačne skonštatoval, že práve použitie bezpečnostných pásov by mohlo v prejednávacom prípade žalobcovi výrazne pomôcť a eliminovať poškodenia, ktoré žalobca utrpel. V konaní nebol zisťovaný presný nehodový dej dopravnej nehody. Po zohľadnení celého výsluchu znalca však takýto jednoznačný záver tvrdý okresným súdom nevyplýva. Zástupca znaleckej organizácie jednoznačne uviedol, že nevie exaktne potvrdiť skutočnosť, že by v prípade zapnutého bezpečnostného pásu u žalobcu nedošlo k poškodeniu zdravia, resp. poškodenie zdravia by bolo menšie. Znalec síce vyjadril určitú bližšie nekonkretizovanú pravdepodobnosť, že bezpečnostný pás mohol zraneniu žalobcu zabrániť. Toto tvrdenie však uviedol ako hypotetickú domnienku bez znalosti presného priebehu nehodového deja. Za týchto okolností nebola bezpečne preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi skutočnosťou, že žalobca jazdil vo vozidle, napriek nezapnutému bezpečnostnému pásu a následným vznikom škody a jej rozsahu. Aj v prípade, ak by bola preukázaná príčinná súvislosť medzi nezapnutím bezpečnostného pásu a následným vznikom škody žalobcu, poukázal na to, že ustálená miera spoluzavinenia v rozsahu 30% je absolútne neprimeraná. V prvom rade je potrebné prihliadať na hlavnú a prvotnú príčinu vzniku dopravnej nehody. Touto prvotnou a hlavnou príčinou vzniku dopravnej nehody a následného vzniku škody žalobcu bolo porušenie právnej povinnosti zo strany vodiča T. J.. Práve toto porušenie právnych povinností iniciovalo celý vznik celého nehodového deja. Ak by nedošlo ku vzniku tejto príčiny, žalobcovi by škoda na zdraví nevznikla bez ohľadu na to, či mal alebo nemal zapnutý bezpečnostný pás. Už z tohto dôvodu je možné uvažovať v takomto prípade o miere spoluzavinenia žalobcu maximálne na úrovni 10%, nakoľko porušenie povinnosti zo strany žalobcu nepodnietilo vznik nehodového deja a následného vzniku škody. Rovnako je tu potrebné prihliadnuť na vyššie spomínané otázne zavinenie porušenia právnej povinnosti zo strany žalobcu, ktoré je dané maximálne v nedbanlivostnej forme. Pomerné rozdelenie zavinenia medzi vodiča motorového vozidla a žalobcu ako poškodeného zo strany súdu za daných okolností nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu právneho vzťahu medzi osobou zodpovednou za škodu a samotným poškodeným. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, kde sa odvolací súd zaoberá tiež otázkou spoluzavinenia pri porušení právnej povinnosti mať zapnutý bezpečnostný pás. Krajský súd v Nitre potvrdil názor súdu prvej inštancie, že pri porušení povinností mať zapnutý bezpečnostný pás je primeranou mierou spoluzavinenia vo výške 10%. Odvolanie podal aj proti

výroku o náhrade trov konania s poukazom na skutočnosť, že sa domáha zmeny rozsudku okresného súdu vo veci samej.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním aj žalovaný, a to proti výroku I. a III., odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. písm. f) a tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v plnom rozsahu a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní v rozsahu 100%. Uviedol, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku právnym názorom odvolacieho súdu neriadil. Pokiaľ ide o preukázanie skutočnosti, že žalobca mal vedomosť o tom, že vodič T. J. nemal v čase dopravnej nehody vodičský preukaz, vykonal na návrh žalovaného dôkaz vypočutím svedkov T. J. a T. J.. T. J. na pojednávaní konanom dňa 18. 10. 2021 uviedol, že žalobca vedel, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia, boli dlhoroční priatelia, každý deň boli spolu celá partia. On bol jeden z prvých ľudí, čo vedel, že nespravil vodičský preukaz. Žalobca ho sám kontaktoval, či vodičský preukaz spravil. V čase havárie vodičák nemal, vodičák spravil až po tej havárii. Žalobca o tom, že vodičák nemal, určite vedel. Boli taká partia chlapcov a považuje za normálne, že si takéto veci hovorili. Boli spolu každý deň. Povedal žalobcovi, aby sa aspoň zapol, keď už nemá ten vodičák. T. J. tiež na pojednávaní konanom dňa 18. 10. 2021 uviedol, že žalobca musel vedieť, že jeho syn nemá vodičský preukaz, bol u nich každý deň, aj u nich prespával, pretože mal problémy s otcom. Boli partia, jeho dvaja synovia, I. K. a žalobca. Počul, keď sa rozprávali, že po tom, ako jeho syn dostane vodičský preukaz, to pôjdu osláviť. Musel to vedieť aj preto, že po auto musel ísť on, keďže jeho syn vodičské oprávnenie nemal. Aj napriek týmto dvom svedeckým výpovediam, súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skonštatoval, že vedomosť žalobcu o tom, že vodič T. J. nemal v čase dopravnej nehody vodičský preukaz hodnoverne preukázanú nemal. Dodal, že aj v prípade preukázania pozitívnej vedomosti žalobcu o tom, že vodič T. J. nemal v čase jazdy so žalobcom vodičské oprávnenie, by to na vznik škody na zdraví žalobcu nemalo nijaký vplyv. V danom prípade podľa názoru súdu totiž absentuje príčinná súvislosť medzi poškodením na zdraví žalobcu a jeho vedomosťou o tom, či vodič mal, resp. nemal vodičské oprávnenie. S takýmto názorom nie je možné súhlasiť. Ustanovenie § 415 OZ ukladá povinnosť každému postupovať vzhľadom na konkrétne okolnosti tak, aby nezadali príčinu ku vzniku škody na zdraví, majetku a iných hodnotách. Porušenie prevenčnej povinnosti znamená zároveň porušenie aj právnej povinnosti podľa § 420 OZ. Je teda jedným zo základných predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu, založenej na princípe prezumovaného zavinenia. Vždy je treba posudzovať, či by škodlivý výsledok nebol nastal i bez tohto porušenia, teda, či konanie v súlade s prevenčnou povinnosťou bolo spôsobilé škode, ktorá vznikla, zabrániť. Každý je povinný pri svojom konaní zachovať s ohľadom na konkrétne podmienky taký stupeň pozornosti a ohľaduplnosti, ktorý je spôsobilý vždy zabrániť vzniku škody. Z celého reťazca všeobecnej príčinnej súvislosti treba sledovať len tie príčiny, ktoré sú dôležité pre vznik zodpovednosti za škodu. Musí pritom ísť o také podstatné skutočnosti, bez ktorých by nedošlo ku vzniku škody. Pre existenciu kauzálneho vzťahu je nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody taký prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny by bolo možné dôvodne vyvodiť vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku. Žalovaný je presvedčený o tom, že kauzálny dej, ktorý vyústil v poškodení zdravia žalobcu, začal tým, že žalobca vedel, že T. J. neurobil skúšky na získanie vodičského preukazu, sám ho požiadal, aby ho odviezol domov, a navyše si ani nezapol bezpečnostný pás, o čo ho T. J. požiadal. Z uvedeného je zrejmé, že aj to, že žalobca vedel, že nasadá do motorového vozidla k osobe, ktorá nie je držiteľom vodičského oprávnenia, má svoje opodstatnenie a súd prvej inštancie mal k tejto skutočnosti prihliadnúť pri svojom rozhodovaní. Pokiaľ ide o priznanie úroku z omeškania, ani v tejto časti súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu. Výrok o priznaní úroku z omeškania odôvodnil odvolaním sa na nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14. 10. 2021. Tento nález je však, podľa názoru žalovaného, v tomto konaní nepoužiteľný. Navyše, ústavný súd týmto svojím nálezhom rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, z čoho je zrejmé, že vec nie je ešte právoplatne skončená. Žalovaný je presvedčený o tom, že v danom prípade mohol iba súd rozhodnúť, v akom rozsahu sa poškodený/žalobca podieľal na vzniku škody, a preto tu nie je možné uvažovať o nároku žalobcu na úrok z omeškania, nakoľko výška nároku závisela od rozhodnutia súdu. Ak sa na vzniku škody podieľal aj samotný poškodený, ide o spoluzavinenie poškodeného. Pri aplikácii ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka, ktoré zakladá rozdelenie vzniknutej škody medzi škodcu a poškodeného, je potrebné prihliadať na to, ktoré okolnosti mali priamy vplyv na vznik škody u poškodeného, v akom rozsahu sa každý zo zúčastnených pravdepodobne podieľal na vzniku škody a v akom rozsahu

okolnosti, ktoré mali vplyv na vznik škody, možno pripočítať poškodenému a škodcovi. Ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka o zavinení poškodeného možno aplikovať aj vo vzťahu k ustanoveniu § 415 Občianskeho zákonníka o splnení prevenčnej povinnosti poškodeným. Uvedené znamená, že ak poškodený koná v rozpore s tzv. generálnou prevenčnou povinnosťou (§ 415 Občianskeho zákonníka) a ak je toto konanie jednou z príčin vzniku škody na jeho strane, znáša svoju škodu pomerne v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka. Zavinenie poškodeného vystupuje ako dôvod na zníženie rozsahu zodpovednosti škodcu, ak ide o nedbanlivostné konanie poškodeného, pričom škoda bola spôsobená osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Zodpovednosť poškodeného je tak daná, ak jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, t. j. ak vznikla škoda (úplne alebo čiastočne) tiež následkom konania poškodeného. Zavinenie poškodeného pri vzniku škody je buď dôvodom na zníženie rozsahu náhrady škody (§ 442 a nasl. Občianskeho zákonníka) poškodenému, alebo aj na vylúčenie zodpovednosti škodcu za škodu. Ak súd dospeje k záveru o spoluzavinení poškodeného, náhradu škody pomerne zníži, a to vo všetkých jej zložkách (§ 444 až § 449 Občianskeho zákonníka), teda aj náhradu bolestného a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia i jej prípadné zvýšenie. V súlade s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre je presvedčený, že žalobcovi nárok na úrok z omeškania nevznikol a napadnutý rozsudok v tejto časti nie je riadne odôvodnený, nie je preskúmateľný a súd prvej inštancie neaplikoval pri svojom rozhodnutí o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zák. č. 381/2001 Z. z. o PZP. Žalovaný tiež namietol, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu liečebných nákladov v rozsahu, ako si žalobca uplatnil. Odôvodnenie rozsudku v tejto časti je nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie odôvodnil nárok tak, že žalovaný na jednej strane tvrdil, že žalobca mu nedoručil potrebnú zdravotnú dokumentáciu pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na preplatenie liekov a zdravotníckych pomôcok, na druhej strane, žalovaný rovnaké položky (napr. sterilux es, omnifix elastic, močový sáčok, inadine, fragmin, pyridoxin, thiamin, tena bed, helacid, actiferin) v iných prípadoch žalobcovi uznal a čiastočne preplatil. Súd v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že dôvodnosť nároku žalobcu na preplatenie inkontinenčných pomôcok vyplýva už z lekárskeho správ, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Námietky žalovaného vo vzťahu k nároku žalobcu na úhradu liečebných nákladov preto súd vyhodnotil ako nedostatočne odôvodnené. Žalovanému nie je zrejmé a nevyplýva to ani z obsahu spisu, v akých iných prípadoch žalobcovi nároky uznal a čiastočne preplatil. Žalovaný v rámci likvidácie poisťovnej udalosti vo vzťahu k liečebným nákladom uplatnených v tomto konaní postupoval na základe lekárskeho správ, ktoré mu zaslal žalobca. Žalovaný si nie je vedomý, že by žalobca založil do spisu ďalšie lekárske správy vzťahujúce sa na žalobu uplatnený nárok na náhradu liečebných nákladov, z ktorých by nárok vyplýval. Súd prvej inštancie ani na takéto dôkazy nepoukázal a vychádzal iba z toho, že dôvodnosť nároku na preplatenie inkontinenčných pomôcok vyplýva z lekárskeho správ. Žalovaný na základe týchto lekárskeho správ uhradil žalobcovi všetky nároky, ktoré boli preukázané. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu v plnom rozsahu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca opakuje vo svojom odvolaní tie isté argumenty, ktoré uvádzal už v odvolaní proti skoršiemu rozsudku. Poukázal na to, že Okresný súd Nitra rozhodol v 3 sporoch - 10C/43/2020, 25C/5/2019, 36C/88/2019 (aj keď zatiaľ neprávoplatne) o spoluzavinení žalobcu v rozsahu 30%, prihliadal iba na tú skutočnosť, že si poškodený nezapoj bezpečnostný pás a skutočnosť, že poškodený vedel, že vodič nie je držiteľom vodičského oprávnenia, nebral do úvahy. Vzhľadom k tomu, že žalovaný podal tiež odvolanie, na ktorom trvá v plnom rozsahu, považuje ďalšie vyjadrovanie sa k odvolaniu žalobcu za nehospodárne a nadbytočné.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v prípade žalobcu nebola v konaní zistená taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala tak zásadne odlišné posúdenie miery spoluzavinenia poškodeného pri porušení jeho povinnosti mať zapnutý bezpečnostný pás. Poukaz žalobcu na iné rozhodnutie odvolacieho súdu v obdobnom prípade preto nie je bezpredmetné, ale je súčasťou žiadosti žalobcu, aby odvolací súd dôsledne rešpektoval princíp právnej istoty a aby skutkovo a právne obdobné prípady posudzoval rovnako. Ohľadom úroku z omeškania poukázal na Nález ÚS 214/2020 z 14. 10. 2021 a uviedol, že v tomto náleze ústavný súd pomerne jasne vyjadril svoj právny názor, ktorým je NS SR v uvedenej veci viazaný, preto nie je možné dospieť k inému záveru, než, že žalobcovi nárok na úrok z omeškania patrí.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí so žalovaným, že okresný súd sa neriadil predchádzajúcim rozhodnutím odvolacieho súdu. Odvolací súd totiž vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 9Co/11/2021 zo dňa 24. 06. 2021 neuviedol, ako má okresný súd posúdiť druhý

možný dôvod pre zohľadnenie spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody. Okresnému súdu v tomto smere len vytkol absenciu vyhodnotenia preukázania a vplyvu možného druhého dôvodu zohľadnenia spoluzavinenia žalobcu, a z toho dôvodu predčasný záver o výške spoluzavinenia žalobcu. Okresný súd sa preto v intenciách záverov uznesenia odvolacieho súdu v ďalšom konaní dôsledne zaoberal týmito skutočnosťami, o čom svedčí najmä odsek 55. odôvodnenia okresného súdu. Pokiaľ ide o vedomosť žalobcu o absencii držby vodičského oprávnenia u vodiča motorového vozidla, táto skutočnosť bola tvrdená žalovaným, ktorý má v tomto smere dôkaznú povinnosť. Pokiaľ je dôkazná situácia v konaní v stave, že nie je možné jednoznačne vyhodnotiť, či uvedená skutočnosť bola alebo nebola preukázaná, zaťažuje tento stav stranu, v prospech ktorej svedčí preukazovaná skutočnosť. V konaní zo strany žalovaného nebol predložený žiadny objektívny a nespochybniteľný dôkaz o tom, že žalobca mal vedomosť o absencii držby vodičského oprávnenia u vodiča motorového vozidla. Vo vzťahu k tejto preukazovanej skutočnosti je relevantným len dôkaz, výsluch samotného žalobcu, ktorý poprel, že mal o tejto skutočnosti vedomosť a výsluch svedka T. J., ktorý tvrdil opak. B. je možné prihliadať na výpoveď otca vodiča motorového vozidla T. J.. Tento svedok totiž svojimi zmyslami priamo nevnímal to, či informáciu o absencii držby vodičského oprávnenia vodič T. J. poskytol žalobcovi pred dopravnou nehodou alebo nie. Tento svedok sa len domnieval, že takúto informáciu musel žalobca mať, vzhľadom na kamarátsky vzťah s jeho synom. Ide však len o špekulatívnu informáciu zo strany uvedeného svedka. Z výpovede svedka Y. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 25C/5/2019 tiež priamo nevyplýva, že by žalobca mal vedomosť o tejto skutočnosti. Dokonca tento svedok uviedol, že mal vedomosť o zložení skúšok vodičom vozidla, pričom mu ešte nebol vydaný vodičský preukaz, čo je opäť iné tvrdenie, ktoré je v rozpore s ostatnými tvrdeniami. Za vyššie uvedenej situácie je zrejme, že v konaní bola nastolená dôkazná situácia, kedy ohľadne preukazovanej skutočnosti sú protichodné vyjadrenia žalobcu a svedkov. Za tejto dôkaznej situácie nebolo možné hodnotiť preukazovanú skutočnosť ako preukázanú, ako správne uzavrel okresný súd. Objasnenie tejto skutočnosti nie je možné vyvodiť ani z charakteru vzťahu medzi žalobcom a vodičom motorového vozidla, ktorý bol pred dopravnou nehodou kamarátsky. Z dôkazov vykonaných v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 25C/5/2019 je totiž zrejme, že vodič T. J. navštevoval kurz autoškoly a pred dopravnou nehodou čiastočne vykonal skúšky na získanie vodičského oprávnenia a bezprostredne po dopravnej nehode tieto skúšky úspešne dokončil. S prihliadnutím na to nemuselo byť zrejme práve v čase nehody, či T. J. už vodičské oprávnenie získal alebo nie. Za situácie, kedy nebolo možné jednoznačne vyhodnotiť dôkazy ohľadom skutočnosti, či žalobca mal alebo nemal v čase dopravnej nehody vedomosť o absencii držby vodičského oprávnenia vodiča vozidla, je potrebné hodnotiť túto situáciu na ľarchu žalovaného, ktorý nepreukázanú skutočnosť tvrdí a vyvodzuje z nej pre seba priaznivé dôsledky v konaní. Súd môže do zisteného skutkového stavu zaradiť len skutkové okolnosti, ktoré boli v konaní jednoznačne preukázané, k čomu nedošlo v prípade vedomosti žalobcu o tom, že vodič vozidla nebol v čase dopravnej nehody držiteľom vodičského oprávnenia. Súd správne vyhodnotil aj otázku príčinnej súvislosti medzi prípadným porušením prevenčnej povinnosti žalobcu podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keby bola preukázaná jeho vedomosť o absencii vodičského oprávnenia u vodiča. Takáto príčinná súvislosť nevyplývala zo žiadneho dôkazu. Platí to o to viac, že vodič motorového vozidla krátko po dopravnej nehode úspešne zložil skúšky pre získanie vodičského oprávnenia. Nemožno urobiť preto záver, že v čase dopravnej nehody vodič vozidla ešte nemal dostatočné zručnosti viesť motorové vozidlo a krátko po dopravnej nehode, keď úspešne zložil skúšky, už túto zručnosť zrazu mal. V čase dopravnej nehody mal vodič vozidla už absolvovaný celý kurz na získanie vodičského oprávnenia a krátko po dopravnej nehode úspešne zložil aj skúšku pre vedenie motorového vozidla. Je teda zrejme, že samotná absencia vodičského oprávnenia u vodiča, a teda ani prípadná vedomosť žalobcu o tejto absencii, škodový dej nevyvolala a nebola teda ani jednou z jeho príčin. Existencia príčinnej súvislosti je pritom nevyhnutným predpokladom pre uplatnenie spoluzavinenia žalobcu aj z tohto dôvodu. K úroku z omeškania uviedol, že na základe nálezu ústavného súdu, v ktorom ústavný súd pomerne jasne vyjadril svoj právny názor, ktorým je Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenej veci viazaný, nie je možné dospieť k inému záveru, než že žalobcovi nárok na úrok z omeškania patrí. K namietanému priznaniu náhrady liečebných nákladov žalobcovi s tým, že tieto neboli preukázané, uviedol, že ohľadne tohto nároku sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu. Časť nároku priznaného súdu sa týka položiek, ktoré žalovaný považoval za oprávnené, krátil ich o mieru spoluzavinenia 50%, teda vyššiu mieru, ako ju napokon posúdil súd. Ďalšie priznané náklady sa týkali liekov a zdravotných pomôcok, ktoré žalovaný žalobcovi v minulosti plnil a následne v konaní nevysvetlil, prečo ich už nepovažuje za dôvodné. Pokiaľ ide o rôzne inkontinenčné pomôcky, potreba ich zakúpenia jednoznačne vyplýva z inkontinencie moču a stolice u žalobcu, čo bolo jednoznačne preukázané lekárskymi správami predloženými v konaní.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že nepovažuje za hospodárne reagovať na vyjadrenia žalobcu, nakoľko počas konania, ako aj vo svojom odvolaní a vo vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu jednoznačne odôvodnil, prečo považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v odvolaní za nesprávny. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, je zarážajúce, že do nedávnej doby súdy rozhodovali v intenciách a v súlade s ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zák. č. 381/2001 Z. z., a vychádzajúc z týchto ustanovení jednoznačne ustálili, že poisťovňa sa môže dostať do omeškania iba v prípade, ak neplní to, čo jej bolo právoplatným rozhodnutím uložené. Poukázal na dôvodovú správu k zák. č. 381/2001 Z. z. a uviedol, že aj z dôvodovej správy jednoznačne vyplýva, že nárok na úrok z omeškania vznikne iba v prípade, ak si poisťovateľ nesplní svoje povinnosti v súlade s ust. § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. V tomto spore jednoznačne z dôkazov vyplýva, že žalovaný si splnil všetky svoje povinnosti v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. a posúdenie miery spoluzavinenia žalobcu mohol urobiť iba súd, a preto nárok na úrok z omeškania nie je daný a ani zákonný.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými osobami - žalobcom a žalovaným, u každého z nich proti výrokom, ktoré boli v ich neprospech (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaných odvolaní (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 388 CSP zmenil.

9. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného titulom náhrady škody z ublíženia na zdraví zaplatením sumy vo výške 7 319,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 29. 08. 2018 z titulu bolestného, ako aj zaplatenia sumy vo výške 281,11 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 04. 07. 2018 do zaplatenia titulom liečebných nákladov. Súčasne sa domáhal priznania náhrady trov konania. Uviedol, že pri dopravnej nehode dňa 14. 06. 2017 utrpel ako spolujazdec v motorovom vozidle zn. Fiat Marea, EČV: B ťažké ublíženie na zdraví. Vodič motorového vozidla T. J. viedol motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia, neprispôsobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, stavu vozovky, dostal šmyk, narazil do motocykla zn. Honda, následne do svahu a s vozidlom sa prevrátil na strechu. Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/60/2018 zo dňa 12. 06. 2018 bol vodič T. J. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená, bolo v čase vzniku škody povinne zmluvne poistené u žalovaného. Nároky poškodeného na náhradu škody z ublíženia na zdraví sú kryté povinným zmluvným poistením, priamy nárok voči žalovanému ako poisťovateľovi je daný v § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. Žalobca v dôsledku dopravnej nehody utrpel zlomeninu tela hrudníkového stavca Th11 a Th12 a pomliaždenie miechy s jej úplným poškodením. Podľa lekárskeho posudku vypracovaného primárom MUDr. Jozefom Hudecom dňa 20. 12. 2017 bolo bolestné ohodnotené počtom bodov 702,50. Vychádzajúc z hodnoty jedného bodu vo výške 18,24 eura, predstavuje náhrada na bolestné celkovú sumu vo výške 12 814,- eur. Žalobca si nárok na bolestné u žalovaného uplatnil a tento mu na základe oznámení zo dňa 11. 05. 2018 a 28. 05. 2018 po odpočítaní spoluviny žalobcu plnil sumu spolu vo výške 5 495,- eur. Žalovaná pohľadávka titulom bolestného predstavuje sumu vo výške 7 319,- eur. V priebehu konania žalovaný titulom bolestného ešte vyplatil žalobcovi sumu 912,- eur, na čo následne žalobca vzal v tejto časti žalobu späť a konanie je už právoplatne zastavené. Žalobca si voči žalovanému uplatnil tiež nárok na úhradu liečebných nákladov, ktoré spolu vyčíslil sumou vo výške 450,46 eura. Oznámením zo dňa 03. 07. 2018 žalovaný plnil liečebné náklady po odpočítaní spoluviny v rozsahu 50% vo výške 169,35 eura, žalobná pohľadávka titulom liečebných nákladov predstavuje sumu 281,11 eura. Žalobca sa podanou žalobou domáha tiež zaplatenia úroku z omeškania z dlžných súm v sadzbe 5% ročne, a to počnúc dňom nasledujúcim po oznámeniach žalovaného, na základe ktorých boli žalobcovi poskytnuté plnenia.

10. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bolestného sumu 2 562,52 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2 562,52 eura od 29. 08. 2018 do zaplatenia, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 50,10 eura, liečebné náklady v sume 145,97 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 145,97 eura od 28. 09. 2018

do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (II.) a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu v rozsahu 4,72%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V dôsledku odvolania žalobcu je predmetom prieskumu odvolacieho súdu zamietajúci výrok (II.) a výrok o náhrade trov konania (III.), v dôsledku odvolania žalovaného je predmetom prieskumu odvolacieho súdu vyhovujúci výrok (I.) a výrok o náhrade trov konania (III.).

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

13. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

14. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

15. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

16. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka nahrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

17. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

18. Podľa § 444 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

19. Podľa § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa uhradzujú aj účelné náklady spojené s liečením.

20. Podľa § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

21. Podľa § 11 ods. 7 citovaného zákona poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

22. Podľa § 11 ods. 8 citovaného zákona ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Predmetom odvolacieho konania sú odvolania oboch strán, pričom obe strany namietali súdom prvej inštancie zohľadnené 30% spoluzavinenie žalobcu na spôsobenej škode. Žalobca mal za to, že by nemalo byť vôbec zohľadnené jeho spoluzavinenie a žalovaný mal za to, že ním poskytnuté plnenie znížené o 50% je za daného stavu primerané, preto 30% zníženie súdom prvej inštancie považoval za nepostačujúce. Súd prvej inštancie pri posudzovaní spoluzavinenia žalobcu zohľadňoval tak skutočnosť, že žalobca nebol pripútaný bezpečnostným pásom, ako aj skutočnosť, či žalobca vedel alebo nevedel o tom, že žalovaný nemal v čase dopravnej nehody vodičské oprávnenie.

25. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správne právne závery, avšak vec nesprávne právne posúdil v časti spoluzavinenia žalobcu v rozsahu 30% za nepripútanie sa bezpečnostným pásom.

26. Spoluzavinením žalobcu na vzniku škody sa zaoberal súd prvej inštancie už v prvom rozsudku a táto otázka bola aj predmetom prieskumu odvolacieho súdu, keď odvolací súd v zrušujúcom uznesení ohľadom tejto otázky uviedol (bod 24. uznesenia), že so záverom súdu prvej inštancie, vyjadrenom v bodoch 53. a 54. napadnutého rozsudku, v ktorých skonštatoval tak spolu zavinenie žalobcu na vzniku škody z dôvodu nepripútania sa bezpečnostným pásom, ako aj preukázanú príčinnú súvislosť medzi nepripútaním sa bezpečnostným pásom a vznikom škody na zdraví žalobcu, sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a odvolanie žalobcu v tejto časti považuje za nedôvodné. Odvolací súd uviedol, že v danej veci súd nevychádzal z predpokladu, že nezapnutie bezpečnostného pásu má v každom prípade vplyv na vznik škody, ale z konkrétnych okolností tohto prípadu, ktoré práve zhodnotil znalec v odbornom vyjadrení, a ktoré uviedol MUDr. Moravanský na pojednávaní. Ak aj znalec uviedol, že nebolo možné presne rekonštruovať pohyb tela žalobcu, čo však nie je možné ani v iných prípadoch, avšak vzhľadom k tomu, že išlo o veľmi špecifický prípad nehody, keď poškodený okrem dvoch stavcov takmer nemal výrazne poškodené iné časti tela, z ich skúseností vyplýva, že považujú za pravdepodobné, že ak by bol poškodený pripútaný bezpečnostným pásom, sedadlo by mohlo byť dostatočným ochranným prvkom, aby k priamemu nárazu na hrudnú chrbticu nedošlo, a teda je pravdepodobnejšie, že tento rozsah zranení by bol menší v prípade, ak by žalobca pripútaný bol. Za týchto okolností považoval aj odvolací súd príčinnú súvislosť medzi nezapnutím bezpečnostného pásu a rozsahom poškodenia zdravia žalobcu za bezpečne preukázanú. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie aj v tom, že ak si žalobca nevedel bezpečnostný pás zapnúť, pretože sa zasekával, dopustil sa porušenia právnej povinnosti, a to ako plnoletá osoba, aj keď bez vodičského oprávnenia, pretože povinnosť pripútať sa bezpečnostným pásom je všeobecne známa povinnosť. Žalobca mohol po zistení tejto skutočnosti z auta vystúpiť, alebo si v aute sadnúť na iné miesto, kde by si pás zapnúť mohol. Táto ním tvrdená skutočnosť podľa odvolacieho súdu neznižuje mieru jeho spolu zavinienia z dôvodu nepripútania sa bezpečnostným pásom v podstatnej miere. Keďže žalobca aj v odvolaní proti druhému rozsudku súdu prvej inštancie tento namietal v tejto časti z rovnakých dôvodov (teda, že sa pás zasekával, preto je otázkou zhodnotenia, či sa žalobca za týchto okolností dopustil porušenia právnej povinnosti, alebo nie a tiež z dôvodu, že po zohľadnení výsluchu znalca jednoznačný záver tvrdený súdom o príčinnej súvislosti medzi použitím bezpečnostného pásu a vznikom škody nevyplýva), odvolací súd opätovne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj z tohto dôvodu. Keďže z odvolania žalobcu v tejto časti nevyplývali iné okolnosti a dôvody, ktoré už odvolací súd pri svojom skoršom rozhodnutí zohľadnil, odvolací súd na svojich záveroch, ohľadom preukázania príčinnej súvislosti medzi nezapnutým bezpečnostným pásom žalobcom a vznikom škody, a tiež vyhodnotením toho, či má na zavinenie žalobcu vplyv to, že bezpečnostný pás sa zasekával, zotrváva a poukazuje na ne (bod 24. uznesenia odvolacieho súdu).

27. Odvolací súd sa tiež zaoberal tým, či žalobca vedel, že žalovaný nemá vodičské oprávnenie, a pokiaľ o tom vedel, či aj táto skutočnosť má byť zohľadnená pri stanovení rozsahu spoluzavinienia žalobcu na vzniku škody. Ohľadom tejto skutočnosti žalobca a v konaní ako svedok vypočutý vodič motorového vozidla Matej Dian uvádzali odlišné skutkové tvrdenia, keď žalobca uvádzal, že o tom, že T. J. nemá vodičské oprávnenie nevedel a svedok Matej Dian uvádzal, že žalobca bol jeden z prvých ľudí, čo vedel, že nespravil vodičský preukaz, sám žalobca ho kontaktoval, či vodičský preukaz spravil. Išlo teda o sporné skutkové tvrdenia, preto na to, aby skutočnosť, že žalobca vedel o tom, že T. J. nemal v čase

dopravnej nehody vodičské oprávnenie, bola preukázaná iným spôsobom, pričom dôkazné bremeno ohľadom tejto skutočnosti zaťažovala žalovaného. Na preukázanie tohto skutkového tvrdenia T. J. bol ako svedok vypočutý jeho otec T. J., ktorý uviedol, že žalobca musel vedieť, či má jeho syn vodičské oprávnenie, bol u nich každý deň, aj u nich prespával. Počul, ako sa rozprávali, že po tom, ako jeho syn dostane vodičský preukaz, pôjdu to osláviť, teda žalobca musel vedieť, že jeho syn vodičák nemá. Konkrétnu situáciu, pri ktorej bol, kedy by sa o tom žalobca a jeho syn rozprávali, uviesť nevedel. Svedok T. J. teda neuviedol skutkové tvrdenie, ktoré by preukázalo skutkové tvrdenie jeho syna o tom, že žalobca vedel, že T. J. nemá vodičské oprávnenie. Len z predpokladu svedka, že o tom žalobca musel vedieť, nemohol súd prvej inštancie vychádzať, preto pokiaľ súd prvej inštancie z takto vykonaného dokazovania vyvodil záver, že skutkové tvrdenie T. J. o tom, že žalobca vedel o tom, že nemá vodičské oprávnenie, nebola v konaní preukázaná, a preto túto skutočnosť nebolo ani potrebné pri zohľadnení spoluzavinenia žalobcu zohľadniť, záver súdu prvej inštancie je správny a odvolací súd sa aj s týmto záverom súdu prvej inštancie stotožňuje.

28. Vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, bolo v konaní preukázané, že rozhodujúcou skutočnosťou pre vznik škody bolo hrubé porušenie povinnosti vodiča, dôsledkom ktorého došlo k dopravnej nehode, ktoré malo priamy a podstatný vplyv na vznik škody. Prvotnou príčinou vzniku škody bola jazda vodiča T. J., a teda vznik škody zavinil rozhodujúcou mierou vodič. Žalobca sa podieľal na spoluzavinení nepripútaním sa bezpečnostným pásom, pretože nepripúťanie malo na následok zväčšenie rozsahu poškodenia zdravia žalobcu. Pripúťanie bezpečnostným pásom je povinnosť vyplývajúca zo zákona, slúžiaca ochrane vodiča a spolujazdca pri dopravných nehodách. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o spoluvine žalobcu na dopravnej nehode, avšak nestotožnil s rozsahom jeho spoluzavinenia v rozsahu 30% a znížením náhrady škody v takomto rozsahu. Za primerané, vzhľadom k okolnostiam danej veci, považoval zníženie o 10%, pretože prvotnou príčinou vzniku škody bola jazda vodiča. Odvolací súd sa pri rozhodovaní o spoluzavinení žalobcu stotožnil so závermi odvolacieho súdu v konaniach vedených na tom istom skutkovom základe medzi totožnými stranami sporu pod sp. zn. 6Co/25/2021, sp. zn. 7Co/39/2021 a sp. zn. 25C/5/2019, kde bola rovnako stanovená miera spoluzavinenia žalobcu v rozsahu 10%. Odvolací súd tiež zohľadnil svoje skoršie rozhodnutie v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 9Co 98/2020, kde za obdobných skutkových okolností stanovil mieru spoluzodpovednosti za nepripúťanie sa bezpečnostným pásom v rozsahu 10%. V dôsledku zmeny posúdenia spoluzavinenia žalobcu odvolacím súdom potom z tohto dôvodu došlo podľa § 388 CSP aj k zmene napadnutého rozsudku. Nárok žalobcu na bolestné predstavoval sumu 12 813,60 eura, z čoho po zohľadnení spoluzavinenia žalobcu 10% je suma, na ktorú žalobcovi vznikol nárok 11 532,24 eura (90% z 12 813,60 eura). Z tejto sumy žalovaný plnil sumu 6 407,- eur, preto žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy 5 125,24 eura. Z tejto sumy súd prvej inštancie už žalobcovi priznal sumu 2 562,52 eura, preto odvolací súd zamietajúci výrok zmenil a priznal žalobcovi titulom bolestného ešte sumu 2 562,72 eura. Nárok žalobcu na liečebné náklady predstavoval sumu 450,46 eura, z čoho po zohľadnení spoluzavinenia žalobcu 10% je suma, na ktorú žalobcovi vznikol nárok 405,41 eura (90% z 450,46 eura). Z tejto sumy žalovaný plnil sumu 169,35, preto žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy 236,06 eura. Z tejto sumy súd prvej inštancie už žalobcovi priznal sumu 145,97 eura, preto odvolací súd zamietajúci výrok zmenil a priznal žalobcovi titulom liečebných nákladov ešte sumu 90,09 eura.

29. Ďalším odvolacím dôvodom žalovaného bolo tiež to, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu liečebných nákladov v rozsahu, ako si žalobca uplatnil, pričom odôvodnenie rozsudku v tejto časti je nepreskúmateľné. Namietal, že z rozhodnutia nie je zrejmé a nevyplýva to ani z obsahu spisu, v akých iných prípadoch žalobcove nároky uznal a čiastočne preplatil. Uviedol, že žalovaný v rámci likvidácie poisťnej udalosti vo vzťahu k liečebným nákladom uplatnených v tomto konaní postupoval na základe lekárskeho správ, ktoré mu zaslal žalobca a nie je si vedomý, že by žalobca založil do spisu ďalšie lekárske správy vzťahujúce sa na žalobou uplatnený nárok na náhradu liečebných nákladov, z ktorých by nárok vyplýval. K tomuto odvolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že súd vychádzal len z dokladov založených v spise a známych aj žalovanému, na ktoré vo svojom rozhodnutí aj odkázal (č. I. 52 - 63), pričom so závermi súdu prvej inštancie ohľadom tohto nároku sa odvolací súd stotožňuje a odkazuje na ne. Pokiaľ ide o tvrdenie súdu prvej inštancie ohľadom toho, že v niektorých prípadoch žalovaný žalobcovi nároky uznal a čiastočne preplatil a v iných prípadoch rovnaké nároky namietal, odvolací súd dopĺňa, že napr. ohľadom nákladov za Omnifix (blok č. 3) tento nárok žalovaný uznal, avšak bloky č. 13, 17 a 20, ktoré tiež obsahujú Omnifix už žalovaným uznané neboli. To isté platí aj ohľadom Steriluxu, keď tento náklad bol v bloku 3 a 23 uznaný, ale už na blokoch č. 19, 20 a 21 uznaný

nebol. To isté platí aj ohľadom sáčku močového, keď tento náklad bol v bloku 6 uznaný, ale už na blokoch č. 16 a 22 uznaný nebol. To isté platí aj ohľadom Inadinu, keď tento náklad bol v bloku 23 uznaný, ale už na blokoch č. 11, 24, 27 a 28 uznaný nebol. To isté platí o Pyridoxine, keď tento náklad bol v blokoch č. 30, 31, 32, 33 a 34 uznaný, ale už na bloku č. 18 uznaný nebol. To isté platí aj ohľadom Thiaminu, keď tento náklad bol v blokoch č. 30, 31, 32, 33 a 34 uznaný, ale už na bloku č. 18 uznaný nebol. To isté platí o Tena bed, keď tento náklad bol v blokoch č. 30, 32 uznaný, ale už na bloku č. 8 a 20 uznaný nebol. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, keď mal za to, že dôvodnosť nároku žalobcu na preplatenie inkontinenčných pomôcok vyplýva už z lekárskejších správ, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, preto sú námietky žalovaného vo vzťahu k nároku žalobcu na úhradu liečebných nákladov nedôvodné. Tiež je potrebné uviesť, že pokiaľ žalovaný uznával ako liečebný náklad absorbčnú podložku Tena bed (bloky č. 30, 32), potom nie je dôvod, prečo by nemala byť uhradená absorbčná podložka Molinea, ktorá uznaná na blokoch č. 5, 7, 9, 13, 18 a 25 nebola. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie, pokiaľ vychádzal zo všetkých žalobcom predložených dokladov ohľadom nákladov na liečebné náklady, za správny.

30. Žalovaný v odvolaní namietal aj výrok, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania, pričom uviedol, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, a pokiaľ výrok o priznaní úroku z omeškania odôvodnil odvolaním sa na nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14. 10. 2021, tento nález je podľa názoru žalovaného v tomto konaní nepoužiteľný. Uviedol tiež, že ústavný súd týmto svojím nálezom rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, z čoho je zrejmé, že vec nie je ešte právoplatne skončená. S uvedeným odvolacím dôvodom žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje, v plnom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením tohto nároku súdom prvej inštancie, na ktoré odkazuje. Pokiaľ aj odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí ohľadne tohto nároku poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 212/2017, toto rozhodnutie bolo nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 214/202 zrušené, pričom v tomto rozhodnutí podrobne odôvodnil, prečo sa so záverom NS SR nestotožňuje. Z tohto nálezu vyplýva názor ústavného súdu na túto právnu otázku, z ktorej je NS SR povinný v ďalšom rozhodnutí vo veci, ktorá bola ústavným súdom zrušená, vychádzať, a preto nie je relevantné, že táto vec ešte nie je právoplatne skončená, pričom podľa názoru odvolacieho súdu je tento nález použiteľný aj na toto konanie. Ak sa za danej situácie súd prvej inštancie odklonil od názoru odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, nemožno hovoriť o tom, že by nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ale práve pri svojom rozhodnutí zohľadnil nové rozhodnutia ohľadom tejto právnej otázky, s čím sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

31. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 CSP, a keďže odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, rozhodol o celých trovách konania, tak na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde. Predmetom konania boli dva nároky, a to nárok na bolestné, ako aj nárok na liečebné náklady. Bolestné je nárokom, ktorého výška závisela od znaleckého posudku. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v tejto veci ohľadom nároku za bolestné preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech, čo do základu uplatneného nároku, avšak nárok mu vzniká iba z prisúdenej sumy. Aj v zastavujúcej časti ohľadom bolestného v sume 912,- eur má žalobca nárok na trovy konania, pretože v tejto časti bolo konanie zastavené z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby uznal nárok žalobcu na bodové ohodnotenie položky č. 107f a čiastočne mu aj za túto položku poskytol plnenie. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol, že žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania ohľadom nároku na bolestné v plnom rozsahu. Čo sa týka nároku na liečebné náklady, ohľadom tohto nároku platí, že priznanie náhrady trov konania v tejto časti je závislé od úspechu žalobcu v konaní, teda od toho, či svoj nárok v konaní preukázal, preto ohľadom tohto nároku odvolací súd vychádzal z toho, že predmetom konania boli liečebné náklady vo výške 281,11 eura, čo predstavuje 100%. Súd prvej inštancie priznal z tohto titulu sumu 145,97 eura a odvolací súd sumu 90,09 eura, teda celkovo bola súdmi priznaná suma 236,06 eura, čo predstavuje 83,97% a celkový úspech žalobcu ohľadom tohto nároku predstavuje 67,94% (83,97% - 16,03%), preto odvolací súd o trovách konania ohľadom nároku na liečebné náklady rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 67,94%.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).